

Udenrigsministeriet

Folketingets Kirkeudvalg

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Telefon +45 33 92 00 00
Telefax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
<http://www.um.dk>

Sag/ID Nr.	Enhed	Dato
2021 – 33302	APD	16. februar 2022

KIU alm. del – svar på spørgsmål 23 fra Mette Hjermand Dencker (DF) stillet efter den 21. januar 2022 til ministeren for udviklingssamarbejde.

Spørgsmål 23

Hvis man kigger på Udenrigsministeriets 13 prioritetslande, er 7 lande blandt verdens 50 farligste lande at være kristen i. Disse lande er Afghanistan (01), Bangladesh (29), Burkina Faso (32), Etiopien (38), Mali (24), Myanmar (12) og Somalia (03). Yderligere 3 af de 13 lande har været på listen eller er tæt på at komme på listen. Disse lande er Niger, Palæstina og Uganda. Det betyder, at kun 2 lande (Ghana og Tanzania) ikke enten er på eller har været på listen. Vil ministeren tilkendegive, hvordan de 13 prioritetslande er blevet udvalgt, og om ministeren ikke finder det bemærkelsesværdigt, at vi i Danmark støtter netop de lande, som forfølger kristne mest?

Svar:

Lad mig allerførst starte med at erklære mig uenig i, at det skulle være bemærkelsesværdigt eller på nogen måde kritisabelt, at Danmark har et udviklingssamarbejde i lande, hvor udviklingen lader noget tilbage at ønske. I min optik ville det modsatte være mere bemærkelsesværdigt.

At kritisere, at vi med vores udviklingssamarbejde engagerer os i lande, hvor der er behov for at bidrage til en positiv forandring for landets indbyggere, svarer til at kritisere en VVS'er for kun at opholde sig steder, hvor der er sprunget et vandør.

Konsekvensen af at følge den logik til dørs ville være at opgive al udviklingssamarbejde i lande, hvor rettigheder er under pres. Men så ville vi som land også svigte de mennesker, hvis rettigheder bliver trådt under fode, herunder kristne minoriteter, og som virkelig har brug for, at der kommer en ekstern aktør og prøver at påvirke udviklingen i deres land til det bedre.

Lad mig dernæst slå fast, at med den nye udviklingspolitiske strategi, Fælles om Verden, har et bredt flertal i Folketinget slået fast, at menneskerettigheder og demokratiske værdier er selve fundamentet for udvikling. Og at strategien her som et af flere områder nævner samarbejdet med trosbaserede aktører blandt andet om retten til at tro og tænke frit. Der skal med andre ord ikke herske tvivl om, at Danmark prioriterer indsatsen for religions- og trosfrihed i vores udviklingspolitiske arbejde.

Ud over et klart værdipolitisk fundament, så tegner den nye udviklingspolitiske strategi to strategiske søjler for dansk udviklingspolitik; nemlig at skabe håb og hjælpe flere bedre, hvor det er sværest og gå forrest i kampen for klima, natur og miljø.

I dag er dyb fattigdom og nød i stigende grad koncentreret i skrøbelige lande på det afrikanske kontinent. Det er der, hvor klimaforandringer, arbejdsløshed og konflikt driver millioner på flugt, herunder mod Europa. Derfor prioriterer vi indsatsen i de fattige, skrøbelige lande samtidig med, at vi har udfaset den mere klassiske udviklingsbistand til nogle af de mere stabile og relativt set rigere udviklingslande som f.eks. Vietnam og Ghana, der ikke længere er et prioritetsland.

Danmark har i dag udvidede partnerskaber (de tidligere prioritetslande) med en række lande, hvor vi har været engageret i mange år, hvor vi har danske interesser på spil og mener, vi kan gøre en forskel. Vi tilpasser løbende omfanget og karakteren af støtten til den aktuelle situation, og derfor vil der over tid være udsving i listen, som det fremgår af den udviklingspolitiske strategi. De nuværende udvidede partnerskaber indgår bl.a. på Finanslov 2022 §06.32 og omfatter Kenya, Somalia, Tanzania (indtil 2024), Uganda, Etiopien, Mali, Burkina Faso, Niger, Bangladesh, Myanmar, Palæstina og Afghanistan. Lad mig dog understrege, at vi pt. er i gang med at genoverveje, hvordan vi kan og vil engagere os i Mali og Afghanistan i lyset af situationen i de to lande – uden sammenligning i øvrigt.

Det er korrekt, at mange landene står med store udfordringer, også i forhold til arbejdet med menneskerettighederne og retten til at have eller ikke have en bestemt religion. Min tilgang er imidlertid, at hvis vi skal fremme religions- og trosfrihed, og hjælpe religiøse mindretal, så kræver det, at vi også tør engagere os dér, hvor det er svært. Når vi arbejder i lande, hvor menneskerettigheder kan have svære betingelser, arbejder vi med at opbygge landenes modstandskraft og respekt for menneskerettigheder, herunder religionsfrihed og andre personlige frihedsrettigheder.

Jeg vil i besvarelserne af KIU alm. del spørgsmål 24-33 give konkrete eksempler på, hvordan menneskerettigheder, herunder retten til religions- og trosfrihed, indgår på tværs af vores udviklingsengagement.

Der henvises i øvrigt til besvarelse af KIU alm. del spørgsmål 35 stillet den 12. marts 2021.

Med venlig hilsen

Flemming Møller Mortensen